

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **O. b. v L., o. p. s., v likvidaci**, zastoupeného JUDr. Zuzanou Novotnou, advokátkou se sídlem v Šumperku, Komenského 1, za účasti **Finančního ředitelství v Ostravě**, se sídlem v Ostravě, Na Jízdárně 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 9. 2005, č. j. 22 Ca 432/2003 – 67,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 9. 2005, č. j. 22 Ca 432/2003 - 67 byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 24. 9. 2003, č. j. 11134/120/2003, č. j. 11396/120/2003, č. j. 11132/120/2003, č. j. 11397/120/2003, č. j. 11137/120/2003 a č. j. 11140/120/2003, kterými byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti rozhodnutím Finančního úřadu v Zábřehu ze dne 5. 5. a 15. 5. 2003, kterými byla zastavena řízení ve věci podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 1996 - 2001. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud zdůraznil, že předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o zastavení řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. h) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), avšak námitky, které stěžovatel v podané žalobě uplatnil, směřují do samotné již dříve proběhlé daňové kontroly, která byla ukončena vydáním dodatečných platebních výměrů. Těmito námitkami by se soud mohl zabývat pouze v případě, pokud by předmětem soudního přezkumu byly

dodatečné platební výměry, které stěžovatel považuje za neplatné. Stěžovatel však nevyužil možnosti podat proti dodatečným platebním výměrům řádné či mimořádné opravné prostředky. Pokud bylo žalobou napadeno rozhodnutí o zastavení řízení, může soud zkoumat pouze to, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení o dodatečných daňových přiznáních, v nichž byla k žádosti stěžovatele ověřována platnost dodatečných platebních výměrů se závěrem, že všechny obsahují zákonem stanovené podstatné (základní) náležitosti, a proto je nelze považovat za neplatné ve smyslu ustanovení § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků.

V kasační stížnosti podané proti uvedenému rozsudku krajského soudu v zákonné lhůtě z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s. stěžovatel uvedl, že rozsudek považuje za nezákonný, neboť spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem. Namítal, že krajský soud se měl zabývat otázkou obsahu plné moci a měl ji vyřešit jako otázku předběžnou. Plnou moc založenou ve spise označil za neplatnou, neboť ji nelze považovat za generální plnou moc, když J. K. byla zmocněna zastupovat stěžovatele pouze ve věci jednání na Finančním úřadě v Zábřehu. Písemnosti týkající se daňové kontroly, a ve svém důsledku i dodatečného platebního výměru, tedy měl správce daně doručit přímo stěžovateli a teprve od tohoto doručení mu měla začít plynout lhůta k podání opravného prostředku. Dále stěžovatel tvrdil, že platební výměr ukládá stěžovateli povinnost něco vykonat – zaplatit daň a nad rámec mu vzniká nárok platit penále. Právní názor krajského soudu, že měl stěžovatel podat řádný či mimořádný opravný prostředek proti nicotnému rozhodnutí považuje stěžovatel za nesprávný. Současně se domnívá, že o této právní otázce by měl rozhodovat rozšířený senát, když otázka možnosti odvolání proti nicotnému rozhodnutí byla řešena rozdílně. Stěžovatel má za to, že došlo ke zkrácení jeho práv, a proto navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Námitku stěžovatele, v níž vytýkal krajskému soudu, že se nezabýval otázkou obsahu plné moci jako otázkou předběžnou, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Krajský soud v napadeném rozsudku správně a srozumitelně uvedl, že přezkoumával rozhodnutí o zastavení řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. h) zákona o správě daní a poplatků a námitky, které stěžovatel v podané žalobě uplatnil, směřují do již proběhlé daňové kontroly, která byla ukončena vydáním dodatečných platebních výměrů a těmi by se mohl zabývat pouze v řízení, kde by předmětem soudního přezkoumání byly dodatečné platební výměry. Protože tedy otázka, komu měly být doručovány dodatečné platební výměry, mohla být soudem řešena pouze v řízení, v němž by byla přezkoumávána zákonnost dodatečných platebních výměrů a nikoliv v daném řízení, nelze důvodně vytýkat krajskému soudu, že se jí nezabýval, když se jí ani zabývat nemohl. Z obsahu tohoto stížního bodu tak je zcela zřejmé, že stěžovatel vůbec nepochopil podstatu věci.

Pokud stěžovatel vyslovil domněnku, kterou nelze považovat za kvalifikovaný stížní bod, že o právní otázce podání opravného prostředku proti rozhodnutí, která považuje za nicotná, měl rozhodovat rozšířený senát, považuje Nejvyšší správní soud za dostačující poukázat na ustanovení § 17 odst. 1 s. ř. s., v němž je stanoveno, že dospěl-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí

rozšířenému senátu. O takovou situaci se však v daném případě nejedná. V této souvislosti je nutno ještě poukázat na to, že krajský soud nezaujal právní názor k otázce, zda měl či neměl být podán opravný prostředek proti nicotnému rozhodnutí. Pouze konstatoval, že stěžovatel nevyužil možnosti podat řádné či mimořádné opravné prostředky proti dodatečným platebním výměrům a tímto způsobem zvrátit pravomocná rozhodnutí a nyní se snaží dosáhnout přezkumu těchto rozhodnutí přesto, že předmětem přezkumu je procesní rozhodnutí o zastavení jiného správního řízení.

Z důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu